

До Макіївки перекинули сотню російських солдатів

У зоні проведення антитерористичної операції противник здійснив ротацию та посилення передових підрозділів. Про це інформує Головне управління розвідки Міноборони. «Підтверджено, що до Макіївки прибув підрозділ (близько 100 військовослужбовців) зі складу окремого спеціалізованого моторизованого батальйону (м. Орел, Росія) Центрального регіонального командування внутрішніх військ міністерства внутрішніх справ РФ», — сказано в повідомленні.

32

До стількох млрд доларів «Газпром» збільшив претензії до «Нафтогазу» за контрактом купівлі-продажу газу від 19 січня 2009 року. Уточнені вимоги «Газпром» направив в Стокгольмський міжнародний арбітраж.

Рада проголосувала за закон про електронне декларування

Цей закон залишався останнім із так званого «безвізового пакету», необхідного для подальших кроків щодо візової лібералізації з ЄС. Спочатку закон був прийнятий зі скандальними поправками депутата Вадима Денисенка. Зокрема, ці правки відклали за провадження відповідальності за неправдиві відомості в деклараціях до 2017 року. Крім того, декларування витрат було підняте з 20 до 100 мінімумів, також було допущено низку інших порушень.

3

Відомості.інфо

№10 (802)

17 - 23 березня 2016 року

http://www.vidomosti-ua.com/

Актуально

Капелан Ігор Бігун: священники вже давно довели, що можуть служити в армії

Кажуть, на війні немає місця для любові. Та отець Ігор Бігун із Володимира-Волинського це спростовує. На війні є місце для любові, відданості, честі та гідності. І є люди, які за своїм покликанням не лише підтримують виснажених війною бійців, але й несуть правду до вражених інфекцією сепаратизму мешканців Сходу. На передовій є місце священникам, які допомагають, ризикуючи власним життям. І в кожного з них свій шлях до Бога. І на війну теж.

Отець Ігор Бігун — військовий капелан з Волинської єпархії КП, священник собору Різдва Христового у Володимирі-Волинському. Уже двічі він побував у зоні АТО, служачи пліч-о-пліч із героями з нашої волинської 14-ої бригади. Востаннє отець Ігор разом з першим батальйоном 14-ої бригади перебував у Маріїнці в ті дні лютого, коли її інтенсивно обстрілювали.

Чому замінив священницьку ризу на військову форму, що найстрашніше він бачив на війні та яким бачиться Донбас і його мешканці після двох років війни, священник розповідає в інтерв'ю «Відомостям».

ДЛЯ СОЛДАТА ВАЖЛИВО ІНКОЛИ ПРОСТО ПОТРИМАТИ ХРЕСТ

— Отче, розкажіть, що змусило Вас їхати на війну?

— Тому що я патріот. Не знаю, може комусь мої слова видадуться занадто банальними, але іншого пояснення я не маю. Якщо я живу в місті, де дислокується військова бригада і певна частина людей з мого міста на війні, я, як священник, маю бути з ними.

Усі священники йдуть на війну добровільцями. Жодних пільг, звань чи якихось інших преференцій ми не отримуємо і за всіма документами ми люди, які йдуть за військами. Навіть якщо священник має військовий квиток, то ніяких записів туди не вноситься. Єдине, що ми здобуємо на війні, — це ласку перед Богом.

Коли було важко, думав — вже більше не поїду, але як тільки сів у потяг, защемило серце, і я собі сказав, що поїду на Схід ще.

— Капеланську місію несуть лише священники Київського патріархату?

— Ні, але священників з Московського патріархату я не зустрічав. Не думаю, що їх там би сприйняли, бо в окопах відразу ж запитують: який патріархат? Є в зоні АТО священники з Греко-католицької церкви, вони більше служать у частинах, що з Галичини. Тож більшість капеланів із Київського патріархату.

— У чому полягає місія капелана в зоні АТО?

— Священники повинні бути в армії, повинні підтримувати бійців морально та духовно. Бувало так, що хлопці просто підходили, аби потримати в руці хрест. У Маріїнці була капличка і в ній щонеділі та щосвята я служив богослужіння. Щоранку на шиківанні ми молилися за мир, за родину, за наше військо та його перемогу.

Хочеться, аби держава швидше ввела інститут капеланства у військо. Священники вже давно довели, що можуть служити в армії. Ми з військовими зійшлися в тому, що Україна — понад усе! Свідомий українець лише в трьох випадках стає на коліна: перед Богом у церкві, цілує прапор і коли піднімає пораненого побратима на свої руки. В іншому випадку українця на коліна не поставити. І в цьому я пересвідчився на війні, коли доводилося переживати неприємні хвилини жит-

Якби там не було російських військ, то зачистити територію так званих республік вдалося б за 48 годин. Але цього не потрібно робити, бо та маса, яка повірила в «ДНР», має сама відмовитися від своїх ідей, тоді Україну відбудувати там буде легше. Хоча пройдуть роки, коли там все відбудується: заводи вивезені в Росію, поля заміновані і карт мінувань з тої сторони немає — з'їхав з дороги і підірвався.

Були такі речі, коли мені ставало дуже страшно, але ці кремезні люди з посмішкою та певною долею скептицизму казали: «отець Ігор, не переживайте». Але ж я чув кулі, які літали над моєю головою, і якби мене не пригнули... А ці люди — велети духу — втішали, мовляв, своєї кулі ви не почувете, отже — ви чули чужі кулі, заспокойтеся і живіть далі.

НА ЖАЛЬ, Є Й ТАКІ, ХТО ПИЯЦТВОМ СОРОМИТЬ СЕБЕ ТА ВІЙСЬКОВУ ФОРМУ

— Розкажіть про життя армії зсередини.

— Усі офіцери вболівають за особовий склад і роблять усе можливе, щоб кожен солдат повернувся додому живим. Щодо солдатів, то дивись на нього — дитина, а коли починається бій — це аси. Не раз за повідомленнями розвідки ми знали, що перед нами стояли російські спецпризначенці. Наступного дня ці діти розповідали, що атаку відбили, а спецпризначенці «піджали хвіст» і рахують поранених та вбитих. Проста піхота тепер дуже потужно воює і це при тому, що немає великокаліберної зброї. Буває, що годинами наші терплять обстріли, бо їм або не дають дозволу на відкриття вогню у відповідь, або самі вважають, що не доцільно. Але потім за хвилин сорок точково, прицільно відпрацьовують — і ворог просить перемир'я.

Армія має потужних особистостей, тут є всі: і вчителі, і лікарі, і ті, хто приїхав із заробітків з Португалії, аби служити Україні. Власним прикладом повертає людей до життя командир першого батальйону 14-ої бригади Михайло Прокопів, силь-

ний військовий стержень має майор Юрій Кабак — заступник командира по роботі з особовим складом.

Михайло Прокопів надзвичайно дисциплінований і розуміючий військовий. На всі мої прохання позитивно відгукувався, інколи навіть жертвував власним відпочинком, адже вночі він воював, а вдень мав би хоч трішки поспати. Та зі словами «відісплюю вдома» підганяв автомобіль, і ми їхали до бійців. Місяць — це мало. Не всіх зумів обійти, не з усіма поспілкуватися.

На жаль, є в армії й ті, хто пияцтвом соромить себе та військову форму. Ці люди не розуміють, де вони знаходяться. Борються з ними по-різному. В основному знімають премії. Є такі, що по 300 гривень в місяць отримують зарплати, а все одно п'ють. Жінкам п'яниці скаржаться на поганих офіцерів. Тепер, аби жінки не нарікали на поганих офіцерів, кожного п'яного везуть на обстеження на предмет сп'яніння та здають військовій службі правопорядку. І вже на всі претензії жінок в офіцерів є документ.

Спілкуватися з армійськими п'яницями було й моїм обов'язком. Дехто просив вибачення, а інші сиділи зі скляними очима, і я розумів, що при першій нагоді вони знову нап'ються. Але одна справа пити-ся в мирному житті, а інша — коли п'яний тримає в руках автомат.

УМОВИ ВІЙСЬКОВО-ПОЛЬОВІ, ЛЮДИ ПОТРЕБУЮТЬ ВІДПОЧИНКУ

— У яких умовах знаходяться капелани в зоні АТО? Ви живете разом із військовими?

— Умови ніякі. Хати розбиті, у них заселяються поротно та облаштовуються. Для сну — щит, матрац та спальний мішок. Я жив у будинку, де другий поверх був розвалений, а перший облаштували під житло, заклавши вінками мішками з піском. Інколи спав у шоломі та бронжилеті.

Якщо падає дощ, то в окопах по кісточки води. Умови чоботи видати, але сидіти в сирості важко. Настоятель Устилузького храму, мій друг і теж капелан отець Юрій Здебський місяць жив посеред поля в землянці і ходив у гумових чоботах.

Щодо забезпечення харчами, то проблем у нас не було. Хоча дзвінки на гарячу лінію Міністерства оборони були. Після одного такого дзвінка я з командиром приїхав до скаржників і з'ясувалося, що вся проблема у відсутності порозуміння. Деякі хлопці просто не хочуть варити їсти, бо продукти їм видають, а готують вони вже самі, тож тут проблема в черговості на кухні. Варять супи, каші, на столі постійно є сало, печи-

во, варення, а до чаю згущене молоко. Волонтери забезпечують хлопців смаколикami та суповими й борщовими наборами. Зізнаюся чесно, не було такої страви, яка б мені не сподобалася.

— Чи хочуть мобілізовані солдати лишатися в армії на контракт чи все ж більшість хоче відслужити та повернутися до цивільного життя?

— Взагалі ті, хто призваний, уже переслужують два місяці і ще десь півтора місяця будуть служити. Вони не нарікають, але більша частина хоче додому. Є хлопці, які підписують контракт і лишайся, є, які усвідомлюють, що можуть повернутися на Донбас пізніше. Більше року вдалині від родини, в умовах постійних обстрілів, вимагають відпочинку. Якби їх частіше відводили на відпочинок, надавали відпустки, то відсоток тих, хто підписує контракт, був би більшим. Солдати дуже дорожать родинами, і повернутися додому, обняти коханих, дітей та рідних хочуть усі.

НАСЕЛЕННЯ РОЗУМІЄ, ЩО РОСІЯНИ ЇХ «КИНУЛИ»

— Як населення Донбасу тепер ставиться до української армії, чи переосмислили вони свої вчинки та зрозуміли, що це саме вони покликali війну у своїй домівці?

— У Маріїнці з 12 тисяч населення лишилося десь близько чотирьох тисяч. На весну очікується повернення ще двох тисяч мешканців. Військові допомагають відновлювати місто, допомагають у школах, займаються ремонтами, тобто показують позитив.

Але уявіть собі, що таке бути українським патріотом на Донбасі. Це небезпечно для життя, тому що вночі можуть прийти та вбити. Та патріоти там є, у позаминулу суботу, до прикладу, вони випускали в небо жовто-блакитні кульки. І це в Маріїнці, де за кількості метрів фронт і ворог може диверсійно перейти та познущатися з патріотів. Наше завдання — підтримувати таких людей. На Сході зараз відроджується українська мова, і чимало людей не хочуть розмовляти російською, бо ображені на саму Росію. Я принципово розмовляв українською і бачив, що ні мені, ні співрозмовникам дискомфортно не було.

Час — найкращий лікар. На літо будуть зміни в психологічно-моральному стані «ДНР» та в українських прифронтових зонах. Вони побачили, що росіяни їх «кинули», що вони брехуни. До молоді це розуміння приходить швидше, до старших повільніше.

ЗАЧИСТИТИ ТЕРИТОРІЮ ВІД БОЙОВИКІВ МОЖНА БУЛО Б ЗА 48 ГОДИН

— По Ваших відчуттях та побаченому: чи довго ще триватиме війна?

— У лютому я побачив перелом у війні, можна сказати, українська перемога вже на горизонті. Сепаратисти та Росія не мають виходу. Для чого Кремлю вводити тисячі людей? Яка мета? Проект «Новоросія» провалився. Українська армія відродилася, має хороше озброєння і може дати росіянам гідну відсіч. Вони це розуміють і тому не пхаються далі. У мене складається враження, що в бої росіяни спеціально посилюють маргіналів, тих, хто з в'язниць повиходив, вони ніби хочуть їх «перемолоти».

— А що робити з критичною масою тих сепаратистів, які категорично налаштовані проти України, як їх інтегрувати в наше суспільство?

— Критично налаштовані старші люди. Їм добре отримувати пенсію і в гривнях, і в рублях. Кричать проти України і не соромляться їхати на українську територію за продуктами та пенсією. Критичність перемагається дуже легко — патріотичністю. У молодих людей усвідомлення того, що ми українці, подолає отих критиків і їх лишиться якнайменше. Навіть «денеєрвіці» визнають, що їх дуже мало і весь сепаратизм заколотила Росія. Ідейних сепаратистів не так вже й багато. Сьогодні вони на площах міст кричать за «Новоросію» вже від відчаю.

Якби там не було російських військ, то зачистити територію так званих республік вдалося б за 48 годин. Але цього не потрібно робити, бо та маса, яка повірила в «ДНР», має сама відмовитися від своїх ідей, тоді Україну відбудувати там буде легше. Хоча пройдуть роки, коли там все відбудується: заводи вивезені в Росію, поля заміновані і карт мінувань з тої сторони немає — з'їхав з дороги і підірвався.

Прикро, що немає українських телеканалів. Але з Донецька канал «Оплот» транслює, подивившись його півгодини і на себе в дзеркало страшно дивитися, бо ти ж такий страшний «укроп». Відсутність українських каналів — це упущення нашої влади, яка нічого не зробила, щоб заглушити телебачення сепаратистів.

Зі сходу я привіз дорогий моєму сердцю дарунок — невелику картину Аліни Коссе. Вона активістка і зуміла відродити в Маріїнці центр творчості. Навіть в умовах війни ця дивовижна жінка дбає про дітей та їхню культурне виховання. Цю картину вона подарувала мені як подяку за ту роботу, яку ми провели щодо відродження довіри до українського війська та держави. Я вірю в те, що спільно з патріотами Донбасу ми зупинимо цю війну, поставимо кремлівського карлика на місце і відродимо Україну.

P.S. Перед поверненням до Володимира-Волинського отця Ігоря на шиківанні чекала приємна подія. Військові, з якими він служив всього лише місяць, нагородили його почесною грамотою за душпастирське служіння, вручили шеврони батальйону «Нічні тіні» та передали подання митрополиту Михаїлу, аби він відзначив отця Ігоря церковними нагородами. Та не за відзнаками і нагородами цей священник їздив на війну, головне його бажання, щоб усі ці воїни, серед яких він виконував свій пастирський обов'язок, залишалися живими та здоровими!

Ярослава ВОЗНЮК